

1.

Лондон, февруари 2011

Това е хубава част на Лондон. Почтена, богата. Магазините по улиците бяха затворени, със спуснати кепенци, но си личеше, че всичките са луксозни. Има и ресторанти – много ресторанти – с осветени като огромни телевизионни екрани прозорци, през които се виждаха хората вътре. Прекалено добре възпитани хора, за да се извърнат и да се зазаяпат в бягащото по улицата момиче.

Не тичащо за здраве, с клин от ликра, слушалки в ушите и съсредоточено изражение момиче, а разчорлено, отчаяно момиче, с вдигнала се къса рокля, която почти оголваше дупето ѝ. Босите ѝ крака разплискваха локвите по мокрия паваж. Захвърли глупавите си обувки, когато побягна от кръчмата, защото знаеше, че с тях няма да стигне далеч. Обувки с висок ток: еквивалентът на пранги с желязна топка в двайсет и първи век.

На ъгъла се поколеба. Дишаше учестено. От другата страна на пътя в края на редицата магазини имаше алея; зад гърба ѝ се чуваха приближаващи се стъпки. Отново се втурна, като потърси убежище в тъмнината. Попадна в заден двор с кофи за боклук. Светлина от охранителен сензор блесна над нея и освети счупени стъкла по земята и оклюмали храсти зад висока дървена порта. Тя се вмъкна през нея и неволно простена, когато обутите ѝ в чорапогащи крака стъпиха от твърдата настилка върху подгизнала пръст. Пред нея се мерна светлината на улична лампа. Това ѝ даде нещо, към което да се насочи; отмести клоните на храстите и се озова на тясна алея.

От едната страна бе опасана с гаражи и задните стени на сгради, а от другата – с редица от ниски къщички. Извърна се, а сърцето ѝ бе на път да изскочи от гърдите. Ако той я проследи дотук, нямаше къде да се скрие. Никой нямаше да види нищо. Иззад спуснатите пердета на прозорците струеше слаба светлина. За миг си помисли дали да не потропа на вратата на някоя къща и да се остави на милостта на хората вътре, но като си даде сметка колко ужасно изглежда с прилепналите впити дрехи и сценичния грим, отхвърли идеята и, препъвайки се, продължи напред.

Последната къща от редицата тънеше в тъмнина. Приблужи я и установи колко занемарен е дворът. Плевели и бурени бяха плъзнали по олющената входна врата, а гора от неподдържани храсти заплашваше да я закрие напълно. Прозорците бяха пусати и черни. Върху мръсната им повърхност се появи отражението ѝ.

Дочу тропота на бягащи крака. Ами ако е накарал и останалите да я търсят? Ако минат от другата страна и я заобиколят, няма да има откъде да се измъкне. За миг замръзна, ала после адреналинът я тласна към действие. Понеже нямаше къде другаде да се скрие, се промуши през шубрака, обграждащ последната къща. Паниката я тласкаше да върви напред, тя се препъваше през клоните и почти се задушаваше от остра, непозната миризма. Нещо изскочи от живия плет и се стрелна през краката ѝ. Досегът с косматата топка я стресна и неволно стъпи накриво. Глезенът ѝ се изви под причудлив ъгъл, усети остра болка.

Седеше на влажната земя, здраво стиснала глезена си, сякаш можеше да върне болката там, откъдето се е появила. Очите ѝ се напълниха със сълзи, но в този момент чу стъпки и гневен възглас откъм предната част на къщата. Стисна зъби и си представи Додж под уличната лампа, с ръце на кръста, как се върти и оглежда наоколо с онова особено войнствено изражение, с щръкнала напред брадичка и присвити очи; винаги го придобиваше, когато намерението му е осуетено.

Затаи дъх и се послуша. Минаха няколко изпълнени с напрежение секунди и най-после тя чу шума от отдалечаващи се стъпки. Издиша стаения в гърдите си въздух и се наведе напред, неспособна да помръдне от облекчение.

Банкнотите в джоба ѝ изшумоляха. Петдесет лири. Взе само своя дял, а не и онова, което се полагаше на другите от групата, но на него нямаше да му хареса. Той уреждаше концертите им и той прибираше парите. Пъхна ръка в джоба, за да докосне мазните, поизхабени банкноти, и победоносна искра трепна в сърцето ѝ.

Досега не бе нахлувала в чужда къща. Изненада се колко е лесно.

Най-трудно се оказа да се провре през живия плет и да мине през заплетените клони и парещата коприва в градината. Глезенът ѝ пулсираше и пареше. Стъклото на задната врата беше по-крехко от тънка коричка лед върху локва и също толкова лесно за чупене. Ключът се намираще в бравата от вътрешната страна.

В малката кухня с нисък таван миришеше на прах: явно не е била отваряна отдавна. Бавно се завъртя, очите ѝ сезираха в сумрака за признаци на живот. Растението на перваза на прозореца беше повехнало, а пръстта в саксията – напукана, но на газовата печка имаше чайник, а чаши висяха на кукичките, забити в долния край на стенния шкаф, сякаш обитателят ще влезе всеки момент, за да си направи чай. Тя потрепери, а косъмчетата на тила ѝ щръкнаха.

– Ехо?

Извика високо, с увереност, каквато не изпитваше. Гласът ѝ прозвуча особено: безжизнено и със силен северен акцент.

– Ехо? Има ли някого?

Остана все така обгърната от тишина. Внезапно озарило я вдъхновение я накара да бръкне в джоба на якето си и да извади евтина пластмасова запалка. Златното облаче светлина от пламъчето, макар и малко, бе достатъчно, за да

покаже облицованите с кремави плочки стени, календар със снимка на замък над месец юли 2009 и старовремски бюфет със стъклени вратички. Придвижи се тромаво напред с протегната ръка, за да се подпре на касата на вратата, защото болката впи зъби още по-силно в глезена ѝ. В следващото помещение светлината от запалката разкри маса до прозореца и полица, върху която порцеланови дами правеха реверанси и пируети пред невидима публика. В тесен коридор стълбище водеше към втория етаж. Спря се в подножието му. Загледана нагоре към тъмнината, отново проговори, но този път ласкаво и меко, все едно се обръща към приятел.

– Ехо? Има ли някого въщи?

Отвърна ѝ тишина, а лек дъх на старомоден парфюм долетя, сякаш бе обезпокоила отдавна застиналия неподвижно въздух. Понечи да се качи и да се увери, че горе няма никого, но болката в глезена и пълната неподвижност наоколо я възпряха.

Върна се в стаята долу, но загаси пламъчето, за да не го видят отвън. Завесите бяха спуснати наполовина и на светлината на уличната лампа тя различи изтърбушен и износен диван, бутнат до една от стените, а завивка, съшита от ярки квадратни парчета, покриваше облегалката. Предпазливо надзърна навън и потърси Додж, но видя само кръга светлина в подножието на уличната лампа. Облегна се на фотьойла и усети, че започва да диша малко по-леко.

Къщата е принадлежала на възрастен човек, беше очевидно. Телевизорът бе обемист и комично старомоден, а пред предпазната решетка на огнището се мъдреше електрическа камина. При входната врата, под процепа за пощата, се бе натрупала купчина писма. Приличаше на камара есенни листа.

Куцукайки, отиде в кухнята и завъртя кранчето над мивката. Остави водата да тече известно време, преди да събере длани в шепа и да отпие. Запита се на кого ли принадлежи къщата и какво ли е станало със собствениците. Дали са постъпили в старчески дом, или са починали? Но когато някой умре, опразват къщата му, нали? Така поне се случи с баба ѝ. Само седмица след погребението всичките ѝ дрехи, картини, тенджери, посуда и огромната колекция от порцеланови прасенца и остатъците от разбитото детство на Джес бяха опаковани и отнесени, та общината да подготви къщата за новия наемател.

Усещаше тъмнината като нещо лепкаво и влажно. Под якето от изкуствена кожа усети как ръцете ѝ настръхват. Възможно ли бе собственикът да е починал, но да не е бил открит? Някакъв мазохистичен инстинкт, пробуден от тъмнината и тишината наоколо, породил у нея чувството, че горе, на леглото, има разлагащо се тяло. Бързо отхвърли представата и призова здравия си разум. Какво зло може да ти стори мъртвец? Труп няма да ти разцепи устната, да ти открадне парите или да те стисне така за гърлото, че пред очите ти да затанцуват звезди.

Изведнъж се почувства напълно изтощена, а пулсиращата болка в глезена се разнесе из цялото ѝ тяло. Мъчително се придвижи до стаята и легна на дивана. Сви ръце на тила, отпусна морно глава и се опита да осмисли значимостта на събитията от последния час.

По дяволите! Влезе с взлом в чужда къща. Вярно, празна и навярно изоставена, но все пак. Да нахлуеш в чужд имот не е като да свиеш пакет чипс от магазина на ъгъла, защото мразиш да те наричат беднячка, макар че се възползваш от безплатните обеда, предлагани от училището. Сегашните ѝ действия бяха нередни на съвършено различно ниво.

Но в положителната графа можеше да отбележи най-важното – беше избягала. Не се връщаше в апартамента в „Елефант енд Касъл“ с Додж. Не се налагаше да търпи обземащата го похот, след като изпие няколко бири и я гледа как пее, облечена в безвкусните оскъдни дрехи, които я караше да навлича. Щом се пооправи кракът ѝ, най-напред ще отиде в магазин втора употреба или в някой на благотворителните организации и ще похарчи част от скъпоценните си пари за порядъчни дрехи, топли дрехи. Дрехи, които да покриват тялото ѝ, а не да разкриват прелестите ѝ като стока на витрината на магазин за обезценени вещи.

Размърда се, примижа от болката, вдигна крак върху облегалката на дивана и отново се намести върху пропитите с миризма на цигари възглавници. Запита се къде ли е той сега. Дали се е отказал, дали се е върнал в апартамента и я чака, убеден, че рано или късно ще се прибере? Тя има нужда от него, обичаше да ѝ повтаря той, нужни ѝ бяха контактите му, уреждането на ангажименти и парите му, защото без него какво представляваше тя? Нищо. Никому неизвестна певица от северните части на страната с глас като на хиляди други, мечтаещи да станат звезди. Глас, който никой нямаше да чуе, ако не беше той.

Придърпа съшитото от парчета одеяло от гърба на дивана и се зави. От преживяното усещаше тялото си натежало и отпуснато и откри, че въобще не ѝ пука къде е Додж, защото за пръв път от шест месеца за нея нямаше никакво значение какво мисли, чувства или желае той.

Непознатата къща сякаш се настаняваше около нея и я притегляше в своята неподвижност. Градските шумове идваха от много далеч, а звукът на преминаващите коли по мокрия паваж беше приглушен като нежния плисък на морски вълни. Вторачи се в тъмнината и започна тихо да си тананика, за да наруши тишината. Появилата се в главата ѝ мелодия не беше от репертоара ѝ, изпълняван в кръчмата, а от миналото ѝ. Приспивна песен, която баба ѝ пееше, когато беше малка. Почти беше забравила думите, но песента я обгръщаше с успокояващи, познати докосвания и вече не се чувстваше така самотна.

Събуди се. През тънките завеси се процеждаше светлина, а ивицата небе, която се виждаше в процепа, ѝ подсказа, че утрото е настъпило. Раздвижи се, но болката в глезена я скова, сякаш някой бе чакал да се размърда, за да стовари

чук върху наранения ѝ крак. Тя застина и изчака прималаяването от парещата болка да отmine.

През стената дочу шумове: неразличими гласове по радио, последвани от музика и трополене на крака по стълби. Надигна се и стисна зъби, докато поставяше крак на пода. В ледената баня седна върху капака на тоалетната чиния и свали разкъсаните остатъци от чорапогащника, за да огледа глезена. Беше променен до неузнаваемост: подпухнал и морав над мръсното стъпало.

Банята не можеше да се похвали с нещо толкова модерно като душ; имаше само дълбока чугунена вана с петна от ръжда под чучура и мивка в ъгъла. Над нея бе поставено шкафче с огледало. Отвори го с надеждата да открие нещо, което ще ѝ помогне. Полиците бяха препълнени с кутийки и шишенца, подходящи да заемат място в музей, избелелите им етикети рекламираха козметиката на отминало време: „Мляко от магнезий“, „Каолин“, „Помада за лице“. Сред всичко това на долната полица видя червило в позлатена гилза.

Взе го и го повъртя между пръстите си, преди да махне капачето и да завърти основата. Беше червено, ярко, искрящочервено; цветът на маковете, пощенските кутии по улиците и на едновременните кинозвезди. Червило, останало без връх, докато е разкрасявало устните на притежателката си. Опита се да си я представи застанала тук, в тази баня с бели и черни плочки и гипсови орнаменти по стените. Възрастна жена, нанасяла този дързък цвят, за да отскочи до магазина или до бинго залата вечерта. Образът я изпълни с възхищение и любопитство.

На горната полица имаше парче пожълтял бинт. Тя го взе заедно с кутийка разтворим аспирин и ги отнесе в кухнята. Откачи една чаена чаша, напълни я с вода и пусна вътре две таблетки. Докато чакаше да се разтворят, се огледа. На оскъдната светлина мястото изглеждаше запуснато, но нещо в кутиите с надписи „ЧАЙ“, „ОРИЗ“, „ЗАХАР“ на полицата, в облеганата до мивката износена дъска за рязане и в поизгорелите домакински ръкавици на кукичката до готварската печка говореше за домашен уют. Чашата в ръцете ѝ беше зелена, но същевременно и някак блестяше, външната ѝ страна проблясваше като малка дъга. Прокара пръст по повърхността. Досега не бе виждала такъв порцелан и ѝ харесваше. Определено бе много по-различен от евтините, захабени порцеланови чаши в апартамента в „Елефант енд Касъл“.

Изпи аспирина на две глътки, макар гърлото ѝ да се съпротивляваше срещу блудкавия солено-кисел вкус. После отнесе бинта в стаята и се залови със задачата да стегне глезена си. Насред заниманието си чу свирукане отвън и сърцето ѝ застина. Нечии стъпки приближаваха. Пусна бинта и се изправи. Напрегнато очакваше почукване на вратата или, още по-лошо, превъртане на ключ в бравата.

Със стържещо изскърцване капакът на пощенската кутия се отвори. Плик с кремав цвят падна върху купчината рекламни материали и менюта за поръчка от ресторанти.

**Госпожа С. Торн
Грийнфийлдс Лейн № 4
Чърч Енд
Лондон
Обединено кралство**

Адресът бе изписан с черно мастило, истинско мастило, а не с химикалка. Почеркът, едър и елегантен, но определено поразкривен, издаваше, че който го е писал, е стар или болен, или е бързал. Хартията, леко релефна, имаше цвят на слонова кост.

Обърна плика. Главните букви, също изписани с черно, привлякоха вниманието ѝ.

ЛИЧНО и СПЕШНО.

Ако е необходимо и възможно – МОЛЯ ПРЕПРАТЕТЕ.

Постави го върху полицата над камината, подпрян върху очукана порцеланова каничка с надпис: „Подарък от Маргейт“. На фона на овехтелите мебели пликът изглеждаше чист, свеж и пищен.

Отвън животът си течеше в ежедневното си русло, но в малката къща времето сякаш се бавеше и денят се влачеше. Гладът и адският студ бързо помрачаваха първоначалната ѝ еуфория, че е избягала от Додж. В кухненски шкаф откри малък запас от продукти, включително пакет рулца със смокинов пълнеж. Срокът им на годност бе минал преди две години, но тя изяде набързо половината и си наложи да запази останалите за по-късно. Опитваше се да реши накъде да се отправи оттук, какво да предприеме нататък, но мислите ѝ се въртяха в безполезен кръг, както сънлива муха не престава да се блъска в стъклото на затворен прозорец.

Отново поспа; дълбоко. Размърда се едва в края на краткия февруарски ден. Сенките в ъглите се съгъстваха около изобилието от паяжини. Пликът върху полицата над камината сякаш бе погълнал цялата оставаща светлина. Сияеше бледо като луната.

Вероятно тук е живяла госпожа С. Торн, но какво „лично и спешно“ трябваше да узнае? С известно усилие се надигна от дивана и взе камарата писма под отвора на пощенската кутия. Наметна завивката на раменете си и започна да търси сред тях отправна точка. Надяваше се да открие следа къде е отишла тази мистериозна госпожа Торн.

Повечето се оказаха безлични реклами, които предлагаха безплатна доставка на пица или изгодна смяна на дограмата. Стараеше се да не задържа погледа си върху менютата с примамливи снимки на съблазнителни, отрупани с лакомства пици, големи колкото велосипедно колело. Сред писмата попадна на циркулярна листовка от църквата „Вси Светии“, надписана на ръка до „госпожица Прайс“, няколко тънки каталога за поръчки на „класически плетени дрехи“ и „термично бельо“, адресирани до госпожица Н. Прайс.

Никъде не се споменаваеше госпожа Торн.

Хвърли листовката от църквата при рекламните материали и опъна схванатия си гръб. Любопитството, подбудило я да започне разследването си, замря, когато не попадна веднага на отговор, а снимките на пиците я изнервиха. Понеже дори не биваше да е тук, не схвана като своя отговорност да препрати писмото на адресата, а и си имаше достатъчно лични проблеми за разрешаване. Не възнамеряваше да се нагърбва и с проблемите на други хора.

И въпреки това...

Стана, отиде до камината и взе писмото. „Лично и спешно“. Това пък какво значеше? Най-вероятно – нищо. От баба си знаеше, че възрастните хора придават важност на куп незначителни неща.

Хартията, необичайно плътна, при допир създаваше усещането за кадифе. На фона на спускащия се здрач се затрудни да разчете клеймото и затова рискува да пристъпи до прозореца, за да разгледа марката. По дяволите! Беше от САЩ! Обърна го и отново прочете съобщението на гърба, прокара пръст по подчертаните думи, където мастилото леко се беше размазало. Вдигна го към замиращата светлина и видя вдлъбнатината, оставена от писеца, натиснал хартията, за да изрази надеждата на изпращача.

Лично и спешно.

Ако е възможно...

Преди да се усети какво прави, преди да си припомни всички причини защо това е нередно, разкъса плика и извади единствения сгънат лист вътре.

**Плажната къща
Бак Крик Роуд
Кенебънк, Мейн
22 януари 2011**

Скъпо момиче,

Минаха повече от седемдесет години, а ти за мен си все това: моята любима, моето момиче. Толкова неща се промениха оттогава и светът не е

същият като онзи, в който се запознахме, но всеки път, когато мисля за теб, отново съм на двайсет и две.

Много мисля за онова време. Не се чувствам добре, а от лекарствата, предписвани ми от лекарите, съм доста уморен. Вероятно не е изненадващо, когато си на деветдесет. В някои дни сякаш изобщо не се събуждам. Лежа в полусън, а дяволски живите спомени ме карат да вярвам, че си истинска, а аз отново съм в Англия с 382-ра ескадрила и теб.

Във време, когато не знаех дали ще доживея да видя началото на нова седмица, обещах да те обичам вечно, а сега това „вечно“ май е към края си. Никога не съм преставал да те обичам. Опитвах се да запазя разсъдъка си, но така и не успях, а и никога не престанах да тая надежда. Според лекарите не ми остава много, ала все още се надявам и имам чувството, че не съм приключил тук. Няма да стане, докато не разбере какво се случи с теб. Не и докато не ти кажа, че онова, което започнахме през онези диви дни, когато светът се беше обърнал с главата надолу, никога не е приключвало за мен. Както и че онези дни, макар тежки и ужасяващи, бяха най-хубавите в живота ми.

Представа нямам къде си. Не знам дали къщата на Грийнфийлдс Лейн е още твоя и дали това писмо ще стигне някога до теб. По дяволите, та аз дори не знам дали си още жива, но неизвестно защо имам безумното чувство, че щях да съм наясно, ако не си. Щях да го усетя и също да съм готов да си тръгна. Не ме е страх от смъртта – моя стара познайница от времето, когато летях. Тогава я преборих и затова сега ми е лесно да я оставя тя да спечели, но щях да се предам далеч по-изискано, ако знаех. И ако можех този път да ти кажа довиждане, както е редно да бъде сторено.

Скоро нищо от това няма да има значение, предполагам. Нашата история ще е в миналото. Но засега не съм престанал да се надявам. Или да копнея да се върна в началото и отново да преживея всичко, ала този път за нищо на света да не допусна да си тръгнеш.

Ако получиш това писмо, моля те – пиши ми.

*С обич,
Дан*

*О!
О-о-о-о-о...*

Сгъна писмото на две и бързо го пхна в плика. Не биваше да го пипа; нямаше да го направи, ако за миг ѝ бе хрумнало, че е толкова... сериозно. Сериозно като живота и смъртта. Лично и спешно.

Ала вече бе прекалено късно. Пликът беше отворен и не можеше да бъде затворен отново. Молбата, отправена от другия край на света от един умиращ мъж, беше чута. По невнимание и недоглеждане от нея, а не от някой друг. Сега й предстоеше избор: да забрави писмото или да направи опит да открие госпожа С. Торн, която и да е тя.